

Vervolgde Christenen

Verhalen over de liefde van God

Luus Verheijen

Verhaal 3

De vrouw met de grijze muts

Dinsdag

Wij bidden voor de vrouw met de grijze muts, die onderweg is met de kinderen. Kleine kinderen, wel drie. Ze is zo moe, het zijn niet eens haar kinderen, ze heeft ze ergens gevonden. Ze is zo moe Heer, en ze hebben niks. Alleen de kleren die ze aan hebben. Ze lopen naast elkaar en ze houden elkaars hand vast.

“Mogen ze een goed plekje vinden en mensen die hen helpen, Heer... En dat ze daar kunnen blijven en rust krijgen.

Donderdag

De vrouw met de grijze muts is nog steeds onderweg met de drie kinderen.

Ze heeft nog steeds één kind aan de hand en die heeft aan haar andere hand ook een kindje vast. En dat kindje heeft de laatste aan de hand. Een mooi rijtje naast elkaar.

Het is vroeg in de morgen en hé, ze heeft nu een vest aan! En de kinderen hebben een trui aan! Nou dat is fijn want het is koud in de nacht. Het meisje heeft een popje in het tasje dat ze om heeft. Daar zit vast nog meer in. De pop komt er een beetje uitkijken. De jongens hebben een voetbal bij zich in een net.

Ze hebben gisteren leuke mensen gezien en hebben daar gegeten. En ze hebben ontbijt gehad en brood gekregen voor onderweg.

Vrijdag

Op een landweggetje komen ze twee oude mensen tegen. Hij loopt met een stok, maar zij loopt ook niet al te best, ze is duidelijk wat onzeker. “Gaat het wel”, vraagt de vrouw met de grijze muts aan de oude vrouw.

“Ja hoor” zegt zij, “we zijn vlak bij huis. Het is zo stil in huis dus we maken even een ommetje. Komen jullie even thee drinken?”

“O ja, heel graag”, zegt de vrouw met de grijze muts. Ik ben Anisa en deze kleine meid heet Damsa en de jongens heten Petris en Nesse. Wij zijn al heel lang onderweg maar we zijn iedere dag heel lieve mensen tegengekomen. Dus het gaat best goed met ons.”

“Mijn vrouw heet Carla en ik ben Ben”, zegt de oude man. Samen komen ze aan bij een mooi groot huis, maar het is wel een oud huis. En de tuin ziet er niet al te best uit... Maar het terras is prima in orde en de thee smaakt ook best. Er zijn zelfs koekjes bij. Dan gaan de kinderen lekker rondkijken en nu spelen ze in de tuin. Het is heerlijk weer om buiten te zijn.

“Ja”, zegt de oude vrouw, “iedereen hier uit de buurt is vertrokken want ze zeiden: “de Russen komen eraan.” Wij konden dat niet, we hebben geen vervoer. En eigenlijk wilden we dat ook niet.”

“Wil je hier blijven met de kinderen?” vraagt Carla.

“O ja, zegt Anisa, Heel graag!”

“De Russen zijn niet gekomen, maar het kan wel zijn, dat ze nog komen hoor”, zegt Ben. “Nou, dat zien we dan wel weer. Ja toch?”

“Ja zegt Anisa, het is fijn hier. Ik dank de Heer dat hij ons hier heeft gebracht.”

De kinderen hebben het zo te zien reuze naar hun zin.

“Nadat de bom was gevallen in onze stad was mijn huis stuk” zegt Anisa. “Alles lag in puin en ik durfde daar niet te blijven.

Toen heb ik eerst Damsa gevonden. Er was daar niemand meer, en we hoorden het gevecht vlakbij, dus we zijn de stad uit gegaan.

En even buiten de stad liepen daar Petris. en Nesse en die zijn toen met ons mee gegaan. Hun vader en moeder zijn dood. We zijn net zo lang doorgelopen tot we het schieten niet meer hoorden.

En ik had juist al een koffertje klaarstaan, want ik wilde vertrekken uit de stad. Ik had problemen gekregen in de kerk. Ze wilden me daar niet meer zien. Ik was het niet met hun eens over dingen en je mocht daar niet wat anders denken.

Maar in de paniek van de bom ben ik het koffertje vergeten en heb ik alleen maar een muts opgezet.”

“Nou”, zegt Carla, “dan zit je hier goed hoor, wij nemen iedereen zoals die is. Ja toch Ben?”

“Zeker weten”, zegt Ben.

De kinderen komen aanrennen. “Wat mooi is het hier! Mogen we gaan voetballen?”

“Komen jullie maar even mee naar de wei, daar is meer ruimte”, zegt Ben

“Mag ik ook mee? Bent u een Opa”, vraagt Damsa.

“Ja zeker”, zegt Ben. “Wil je ook voetballen?”

“Nee maar popje en ik willen daar graag kijken waar Opa gaat.”

“Dat mag hoor!”

“Tot straks hoor Oma en Anisa.”

“Tot straks”, zeggen die blij.

Als de anderen weg zijn zegt Carla: “Zullen we eens binnen gaan kijken? Wij hebben vast een fijn plekje voor jullie. Jij hebt wel een eigen kamer nodig denk ik. Of wil je de kinderen eerst nog bij je houden?”

“De jongens hebben elkaar dus die hoeven niet bij mij te slapen denk ik. Maar Damsa is misschien bang in het donker. Misschien kan zij wel bij mij op de kamer” zegt Anisa.

“Zeker, wij slapen beneden omdat we niet zo best meer lopen. Traplopen is voor Ben erg lastig. maar daardoor zijn boven nu drie kamers vrij. Een voor jou en Damsa, een voor de jongens, en een kleine voor later voor Damsa. En we hebben daar een badkamer met bad!

De badkamer beneden heeft alleen een douche want we durven niet meer in bad te stappen.”

“Wat geweldig allemaal”, zucht Anisa. “Kan ik vanavond in bad!”

“Ja en ik heb ook nog kleren van mijn dochter liggen en kinderkleren. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om ze weg te doen. De kinderen zijn al groot. Ze willen niet meer komen omdat wij niet weg wilden toen de Russen kwamen. De Heer had gezegd tegen Ben dat we hier moesten blijven. dus wilden we hem natuurlijk volgen. En nu weten wij waarom. Vanwege jullie!

Zij zijn niet bij de Heer. Mijn dochter zei: “Jullie zijn niet goed wijs. Het wordt tijd dat jullie in een verzorgingshuis gaan. Alles verloedert hier. Jullie zijn zo eigenwijs! Bekijk het dan ook maar, mij zie je hier niet terug.” “we hebben niets meer van haar gehoord. Van onze zoon ook niet.”

Carla vraagt aan de kinderen of ze al naar school zijn geweest.

“Ja”, zegt Damsa, dat was leuk!”

“Ben je daar al vaak geweest”, zegt Ben

“Ja Opa, drie keer al!”

“En wat deed je daar?”

“Poppen spelen”, zegt Damsa blij en ze knuffelt haar eigen popje. “Deze heb ik pas gekregen, ik had nog nooit een popje.”

“Oma heeft hier nog meer popjes. Zullen we zo eens kijken?” Dan is ze vast vier jaar, denkt Carla.

“Opa zegt dat wij in de tuin mogen helpen” zegt Nesse.

“Leuk he”, zegt hij tegen Anisa.

Nou zeker! En we mogen zo eens boven gaan kijken, waar we gaan slapen!

“In een echt bed?” zegt Damsa.

“Zeker”, zegt Ben.

“Wat fijn”, zegt Damsa.

“Laten we maar eens gaan kijken”, zegt Ben

“Nou”, zegt Petris, die het laatst boven komt; “Dat was een hele optocht op de trap! Waar mogen wij slapen?”

Ga maar met Opa mee, zegt Carla. Dan gaan de meisjes met mij mee.

“Oooo”, zeggen de jongens. “Dit is een echte jongens-kamer. Allemaal voetballers en vliegtuigen aan de muur. Maar er is maar één bed”, zegt Nesse.

“Ja maar kijk daar eens onder het bed.”

“O, daar zit er nog eentje zegt Nesse.

“En die gaan we nu samen opzetten. Goed?” Zegt Ben.
Nou dat krijgen Ben en de jongens best voor elkaar.

Oma en Anisa en Damsa gaan eerst naar de kamer van Anisa. Mooi en groot is die zeg! Anisa is er erg blij mee.
“Damsa wil jij graag bij Anisa slapen? Er is wel ook nog een kleine meisjes kamer”, zegt Carla.
“Mag ik die eens zien”, zegt Damsa. Als ze de kamer binnenkomt staat ze stilletjes te stralen.
“Vind je het mooi,” vraagt Anisa.
“Ja mag ik deze, ik heb nog nooit een echte meisjeskamer gehad, zegt Damsa.
“Nou, dat mag hoor”, zegt Carla.
Wat is iedereen blij!

Ben gaat nu met de kinderen naar beneden. Eten koken.
“Ben, er staat al van alles klaar he”, zegt Carla. “Ik denk dat het met een blik van het een of ander wel genoeg is.”
“Prima hoor”, zegt Ben.

Anisa verdwijnt naar zolder om de kleren op te halen en even later zitten ze samen kleren uit te zoeken
“Fijn dan kunnen we na het eten in bad en schone kleren aan zucht Anisa.
“Ja ik ben zo blij dat ik alles bewaard heb”, zegt Carla. De linnenkast is op de gang. Als je nu de bedden opmaakt dan ga ik even beneden mijn rustuurtje doen.
Als Carla de trap af komt denkt ze: een juichende sfeer is in het huis, dat hebben we jaren moeten missen.
Wat is de Heer toch goed!

Een uurtje later heeft Ben het eten klaar en als ze samen aan tafel zitten bidt hij: “Heer dank U dat Anisa, Damsa, Petris en Nesse zijn gekomen Heer en dank U voor het eten! Amen.”

Na het eten zegt Damsa: “Mag ik ook bidden?”
“Ja hoor”, zegt Ben.
“Onze Vader, die in de hemel is ...
en hij is ook hier, dat weet ik wel.
Maar verder ben ik het vergeten...”
Petris neemt het over:
“Uw naam worde geheiligd.
Uw rijk kome, maar is ook hier in ons hart.
Uw wil geschiede op aarde en in de hemel”
“Dank U dat we gegeten hebben”, zegt Nesse.
En dan wordt het heel lang stil.

“Amen”, zegt Ben.